

Zadeva C-224/24

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

25. marec 2024

Predložitveno sodišče:

Consiglio di Stato (Italija)

Datum predložitvene odločbe:

21. marec 2024

Pritožnica:

Società Eredi Raimondo Bufarini Srl – Servizi Ambientali

Nasprotne stranke v pritožbenem postopku:

Ministero dell'Interno

Ministero della Transizione Ecologica

Comitato tecnico regionale delle Marche

Coordinamento per l'uniforme applicazione sul territorio nazionale
di cui all'art. 11 del D.Lgs. 105/2015

Drugi stranki:

Regione Marche

FP

Predmet postopka v glavni stvari

Pritožba, ki je pri Consiglio di Stato (državni svet, Italija) vložena zoper sodbo Tribunale amministrativo regionale per le Marche (upravno sodišče dežele Marke, Italija) in se nanaša na uradni opomin, ki ga je Comitato tecnico regionale della Regione Marche (deželni tehnični odbor dežele Marke, Italija) pritožnici izdal v skladu z nacionalno zakonodajo, s katero je bila prenesena Direktiva 2012/18/EU.

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe

Predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki se nanaša na razlago členov 3 in 7 Direktive 2012/18/EU. Zlasti se prosi za natančnejšo razlago navedenih določb z vidika prakse upravljavca obratov za obdelavo odpadkov, ki vključuje nadzor nad količino nevarnih snovi, in z vidika nacionalne zakonodaje, ki določa en sam način za priglasitev informacij o obdelavi takih snovi pristojnim organom.

Vprašanja za predhodno odločanje

(A) Ali opredelitev pojma „prisotnost nevarnih snovi“ iz člena 3, točka 12, Direktive 2012/18/EU nasprotuje praksi, v skladu s katero se za določitev količine nevarnih snovi, ki so prisotne v obratu za obdelavo odpadkov, uporablja operativni postopek, ki ga izvaja upravljavec (in je celo naveden v dovoljenju iz člena 23 Direktive 2008/98/ES ali iz člena 4 Direktive 2010/75/EU), ki glede na to, da odpadke opredeljuje kot „zmes“ v smislu člena 3, točka 11, Direktive 2012/18/EU, predvideva stalno spremljanje količine nevarnih snovi, ki so prisotne v obratu, in zagotavlja, da nižje in višje stopnje, kot so določene v stolpcu 2 oziroma 3 Priloge I k Direktivi 2012/18/EU, niso presežene?

(B) Ali člen 7 Direktive 2012/18/EU, ki določa, da upravljavec „pristojnemu organu pošlje priglasitev“, ki vsebuje informacije, našteje v členu 7(1) navedene direktive, in ki se razlaga ob upoštevanju načel konkurence in svobode ustanavljanja, nasprotuje določbam, kakršne so te iz člena 13(1), (2) in (5) decreto legislativo n. 105/2015 (zakonska uredba št. 105/2015), v skladu s katerimi je mogoče te informacije sporočiti izključno v okviru „priglasit[ve], pripravljen[e] na podlagi obrazca iz Priloge 5“ (odstavek 1), „podpisane v obliki lastne izjave, kakor je opredeljena v veljavni zakonodaji“ (odstavek 2), „ki jo upravljavec enemu od naslovnikov iz odstavka 1 pošlje v elektronski obliki, pri čemer uporabi storitve in orodja za telematsko pošiljanje, ki so na voljo prek seznama obratov, ki bi utegnili povzročiti večjo nesrečo iz člena 5(3)“, ali „izključno po varni elektronski pošti, opremljeni z digitalnim podpisom“ (odstavek 5), kar izključuje možnost sporočanja informacij v okviru „operativnega postopka, ki ga izvaja upravljavec“, ki predvideva stalno spremljanje količine nevarnih snovi, ki so prisotne v obratu, in zagotavlja, da nižje in višje stopnje, kot so določene v stolpcu 2 oziroma 3 Priloge I k Direktivi 2012/18/EU, niso presežene?

Navedene določbe prava Unije

Direktiva 2012/18/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o obvladovanju nevarnosti večjih nesreč, v katere so vključene nevarne snovi, ki spreminja in nato razveljavlja Direktivo Sveta 96/82/ES (v nadaljevanju: Direktiva 2012/18): člena 3 in 7

Navedene določbe nacionalnega prava

Decreto legislativo del 26 giugno 2015, n. 105 – Attuazione della direttiva 2012/18/UE relativa al controllo del pericolo di incidenti rilevanti connessi con sostanze pericolose (zakonska uredba št. 105 z dne 26. junija 2015 o izvajanju Direktive 2012/18/EU o obvladovanju nevarnosti večjih nesreč, v katere so vključene nevarne snovi, v nadaljevanju: zakonska uredba št. 105/2005), tako imenovana „zakonodaja Seveso“ (kakor je bila postopoma izoblikovana z decreto del Presidente della Repubblica n. 175 del 1988 (uredba predsednika republike št. 175 iz leta 1988) o prenosu tako imenovane direktive Seveso I (Direktive 82/501/EGS)); decreto legislativo n. 334 del 1999 (zakonska uredba št. 334 iz leta 1999) o prenosu tako imenovane direktive Seveso II (Direktiva 96/82/ES)); in z zakonsko uredbo št. 105/2015 o prenosu tako imenovane direktive Seveso III (Direktiva 2012/18/EU): člena 3 in 13.

V členu 3(n) zakonske uredbe št. 105/2015 je opredeljen pojem „prisotnost nevarnih snovi“, ki povzema opredelitev iz člena 3, točka 12, Direktive 2012/18/EU.

Člen 13 zakonske uredbe 105/2015, v katerem so povzete določbe iz člena 7(1) in (2) Direktive 2012/18/EU, upravljavcu nalaga, da „na način, določen v odstavku 5“, to je „v elektronski obliki, pri čemer uporabi storitve in orodja za telematsko pošiljanje, ki so na voljo prek seznama obratov, ki bi utegnili povzročiti večjo nesrečo iz člena 5(3)“, ali „izključno po varni elektronski pošti, opremljeni z digitalnim podpisom“, „pošlje prigrasitev, pripravljeno na podlagi obrazca iz Priloge 5“ k navedeni zakonski uredbi, ki vsebuje informacije iz člena 13(2). Tako prigrasitev je treba podpisati v obliki lastne izjave, pri čemer je podpisnik kazensko odgovoren za lažne izjave (členi 46, 47 in 76 decreto del Presidente della Repubblica del 28 dicembre 2000, n. 445 – Testo unico delle disposizioni legislative e regolamentari in materia di documentazione amministrativa (uredba predsednika republike št. 445 z dne 28. decembra 2000 o enotnem besedilu zakonov in drugih predpisov na področju upravne dokumentacije)), medtem ko uporaba enakovrednih načinov obveščanja, ki ne določajo kazenske odgovornosti, ni dovoljena.

V skladu z italijansko zakonodajo, ki trenutno temelji na zakonski uredbi št. 105/2015 in prilogah k tej uredbi, velja, da:

- se zakonodaja Seveso ne uporablja za organizacije, v katerih nevarne snovi ne presegajo stopnje iz stolpca 2 (nižje stopnje);
- se v primerih, v katerih se prisotnost nevarnih snovi giblje med stopnjo iz stolpca 2 (nižja stopnja) in stopnjo iz stolpca 3 (višja stopnja), uporabljajo določbe, ki se nanašajo na tako imenovane „organizacije nižje stopnje“;
- se, če je stopnja iz stolpca 3 presežena, v celoti uporabijo določbe te zakonodaje (ki veljajo za tako imenovane „organizacije višje stopnje“) (glej člen 3 zakonske uredbe št. 105/2015).

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka v glavni stvari

- 1 Pritožnica v postopku v glavni stvari upravlja obrat za obdelavo nevarnih in nenevarnih tekočih odpadkov na podlagi celovitega okoljskega dovoljenja, ki ga je izdal pristojni deželni organ. Ta družba lahko v skladu s tem dovoljenjem skladišči največ 800 ton nevarnih odpadkov in obdela največ 200 ton tovrstnih odpadkov na dan.
- 2 Generalni direktor Vigili del Fuoco delle Marche (gasilska brigada dežele Marke, Italija) je 7. novembra 2019 kot predsednik deželnega tehničnega odbora te dežele ustanovil delovno skupino za pripravo poročila o uporabi zakonodaje, ki ureja obvladovanje nevarnosti večjih nesreč, v katere so vključene nevarne snovi, v obratu, ki ga upravlja tožeča stranka. Ta delovna skupina je na podlagi izsledkov preiskave ugotovila, da zadevnega obrata za obdelavo odpadkov ni mogoče izključiti s področja uporabe te zakonodaje.
- 3 Deželni tehnični odbor dežele Marke je z odločbo z dne 28. maja 2020, v kateri je povzel ugotovitve te delovne skupine, pritožnici izrekel opomin in jo pozval, naj zagotovi skladnost z navedeno zakonodajo. Ta odbor je po prejemu obvestila, da je pritožnica vzpostavila nov postopek za nadzor nad nevarnimi snovmi, ki so prisotne v organizaciji, to z odločbo z dne 24. novembra 2020 ponovno opomnil, naj ravna v skladu z zadevno zakonodajo oziroma naj uporabo rezervoarjev, ki so v tej organizaciji, omeji tako, da predpisane mejne vrednosti ne bodo presežene.
- 4 Pritožnica je odločbo z dne 24. novembra 2020 izpodbijala pri Tribunale amministrativo regionale per le Marche (upravno sodišče dežele Marke), ki je njeno tožbo zavrnilo s sodbo z dne 23. junija 2021.
- 5 Pritožnica je zoper to sodbo vložila pritožbo pri Consiglio di Stato (državni svet), ki je predložitveno sodišče. Med drugim je predlagala, naj se Sodišču v predhodno odločanje predloži vprašanje, ali lahko upravljavec organizacije zaradi določitve nevarnih snovi iz člena 3, točka 12, Direktive 2012/18, ki so prisotne v tej organizaciji, vzpostavi postopek za spremljanje količin nevarnih snovi, prisotnih v obratu za obdelavo odpadkov, ki ga upravlja, da ne bi presegel stopenj, določenih v stolpcih 2 in 3 Priloge I k tej direktivi.
- 6 Consiglio di Stato (državni svet) je z nepravnomočno sodbo št. 490 iz leta 2022 prekinilo odločanje in Sodišču Evropske unije v predhodno odločanje predložilo ta tri vprašanja, ki so predmet postopka v zadevi C-144/22:
- 7 „(A) Ali pravilna razlaga člena 267 PDEU nacionalnemu sodišču, zoper odločitev katerega po nacionalnem pravu ni pravnega sredstva, nalaga, da vložil predlog za sprejetje predhodne odločbe glede vprašanja za razlago prava [Unije], ki je upoštevno v okviru spora o glavni stvari, tudi če je mogoče izključiti dvom o razlagi pomena upoštevne določbe prava Unije [...], ni pa mogoče s subjektivnega vidika in ob upoštevanju postopanja drugih pravosodnih organov celovito dokazati, da je razlaga, ki jo je podalo sodišče, ki odloča o zadevi, enaka kot tista,

ki bi jo podala sodišča drugih držav članic in Sodišče Evropske unije, če bi odločala o istem vprašanju?

- 8 (B) Ali je za ohranitev ustavnih in evropskih vrednot neodvisnosti sodišč ter razumnega trajanja sodnih postopkov člen 267 PDEU mogoče razlagati tako, da je izključeno, da se samodejno ali na podlagi presoje stranke, ki je vložila tožbo, sproži postopek civilne in disciplinske odgovornosti zoper nacionalnega vrhovnega sodnika, ki je obravnaval in zavrnil predlog za predhodno odločanje o razlagi prava Unije?
- 9 (C) Ali opredelitev pojma ‚prisotnost nevarnih snovi‘ iz člena 3, točka 12, Direktive 2012/18/EU nasprotuje praksi, v skladu s katero se za določitev količine nevarnih snovi, ki so prisotne v obratu za obdelavo odpadkov, uporablja operativni postopek, ki ga izvaja upravljavec (in je celo naveden v dovoljenju iz člena 23 Direktive 2008/98/ES ali iz člena 4 Direktive 2010/75/EU), ki glede na to, da odpadke opredeljuje kot ‚zmes‘ v smislu člena 3, točka 11, Direktive 2012/18/EU, predvideva stalno spremljanje količine nevarnih snovi, ki so prisotne v obratu, in zagotavlja, da nižje in višje stopnje, kot so določene v stolpcu 2 oziroma 3 Priloge I k Direktivi 2012/18/EU, niso presežene?“
- 10 Sodišče je s sklepom z dne 15. decembra 2022, ki ga je izdalo v zadevi C-144/22 (povzetek):
- 11 (a) v zvezi s prvim vprašanjem odločilo, da lahko nacionalno sodišče opusti vložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe, če se je po presoji, v kateri je upoštevalo merila za razlago, navedena v točkah od 36 do 42 sklepa Sodišča, in preudarke, navedene v točkah od 43 do 45 tega sklepa, „prepričalo“, da „se druga sodišča držav članic, ki odločajo na zadnji stopnji, in Sodišče strinjajo z njegovo analizo“;
- 12 (b) v zvezi z drugim vprašanjem odločilo, da je le nacionalno sodišče, „ki mora prevzeti odgovornost za sodno odločbo, ki bo izdana“, pristojno, da presodi potrebo po predhodni odločbi in upoštevnost vprašanj, in da Sodišču ni treba odločiti, če „zahtevana razlaga nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari [ali] če je problem hipotetičen“ (točka 57 sklepa v zadevi C-144/22);
- 13 (c) v zvezi s tretjim vprašanjem, ki je bilo postavljeno za primer, da bi Sodišče na prejšnji vprašanji odgovorilo nikalno, pa je ugotovilo, da je iz predložitvene odločbe razvidno, da je bilo to vprašanje postavljeno le, če bi bil odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, in da glede na odgovor, ki ga je podalo na prvo vprašanje, na tretje vprašanje ni treba odgovoriti.
- 14 Zadeva je bila vrnjena v odločanje Consiglio di Stato (državni svet).
- 15 Tožeča stranka (in pritožnica v postopku pred Consiglio di Stato (državni svet)) je z vlogo z dne 19. junija 2023 ponovno predlagala, naj se vloži predlog za sprejetje predhodne odločbe.

- 16 Consiglio di Stato (državni svet) na podlagi napotkov, ki jih je Sodišče podalo v zvezi s tremi vprašanji, postavljenimi v zadevi C-144/22, meni, da je treba, kar zadeva prvi dve vprašanji, ki se nanašata na naravo predloga za sprejetje predhodne odločbe in posebnosti italijanske nacionalne zakonodaje o civilni odgovornosti sodnikov, upoštevati odgovora Sodišča in ti vprašanji razrešiti z razlago, ki je v skladu z napotki Sodišča.
- 17 V zvezi s tretjim vprašanjem, ki se nanaša na ureditev, ki se uporablja v obravnavani zadevi (tako imenovana „zakonodaja Seveso“), pa Consiglio di Stato (državni svet) meni, da je treba zaradi dvomov o razlagi, ki so upoštevni za odločitev v tej zadevi in še niso bili odpravljeni ter se nanašajo zlasti na pojem „prisotnost nevarnih snovi“ iz člena 3, točka 12, Direktive 2012/18/EU in besedno zvezo „pristojnemu organu pošlje prigrasitev“ iz člena 7 navedene direktive, Sodišču izjemoma predložiti nov predlog za sprejetje predhodne odločbe.

Bistvene trditve strank v postopku v glavni stvari

- 18 Pritožnica trdi, da bi morala „zakonodaja Seveso“ upravljavcu obrata za obdelavo odpadkov omogočiti, da dokaže, da prisotnost nevarnih snovi v njegovi organizaciji nikoli ne presega „nižje stopnje“, in da za to uporabi sistem upravljanja, ki predvideva stalno spremljanje snovi, prisotnih v organizaciji. Pravo Evropske unije naj bi nasprotovalo zakonodaji, kakršna je italijanska, ki ne dopušča uporabe drugih načinov sporočanja informacij, razen že navedenih.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 19 Po mnenju predložitvenega sodišča je bistveno, da se pojasni pojem „prisotnost nevarnih snovi“, opredeljen v členu 3, točka 12, Direktive 2012/18/EU in povzet v nacionalni zakonodaji.
- 20 Odločilna je tudi razlaga člena 7(1) in (2) Direktive 2012/18/EU, v skladu s katerim „[d]ržave članice od upravljavca zahtevajo, da pristojnemu organu pošlje prigrasitev, ki [med drugim] vsebuje“ „zadostne informacije za določitev vključenih ali verjetno prisotnih nevarnih snovi in kategorij snovi“.
- 21 Natančneje, predložitveno sodišče se sprašuje, ali je nacionalna zakonodaja, s katero je prenesena navedena direktiva, ki določa, da upravljavec „na način, določen v odstavku 5, [...] pošlje prigrasitev, pripravljeno na podlagi obrazca iz Priloge 5“, ki vsebuje informacije iz člena 13(2), s čimer dopušča le en način sporočanja navedenih informacij, združljiva s pravom Unije.
- 22 Čeprav zadevna določba Direktive na eni strani dopušča določeno polje proste presoje v zvezi z določitvijo njene uporabe, saj se osredotoča zgolj na „učinkovitost“ sistema, pa se na drugi strani zdi, da državi članici ne preprečuje, da za sporočanje informacij določi „en sam način“.

- 23 Zadevna določba Direktive upravljavcu omogoča, da pošlje „priglasitev“, zato se zdi, da se z izrazom, uporabljenim v tej direktivi, ne zahteva, da upravljavec to stori na vnaprej določen način: zaradi tega vidika se porajajo težave pri razlagi ureditve, vzpostavljene s to direktivo, kar bi lahko v skladu z merilom, ki ga je Sodišče navedlo v točki 37 sklepa, izdanega v zadevi C-144/22, privedlo do razhajanj v sodni praksi v Uniji.
- 24 V zvezi s pojasnilom, ki ga je Sodišče podalo v točki 40 sklepa v zadevi C-144/22, je treba navesti, da posebnih razlik med različnimi jezikovnimi različicami Direktive niso ugotovile niti stranke v tem postopku niti predložitveno sodišče.
- 25 Vendar se po mnenju predložitvenega sodišča pojavljajo težave pri razlagi uporabe izraza „priglasitev“ v okviru zakonodaje Unije, saj je mogoče na eni strani šteti, da je treba ta izraz razumeti v smislu, ki ga opredeli posamezen nacionalni zakonodajalec, na drugi strani pa je mogoče šteti, da „priglasitev“ pomeni, da lahko upravljavec uporabi kateri koli način sporočanja informacij (točka 41 sklepa Sodišča v zadevi C-144/22, v skladu s katero se v pravu Unije uporabljajo terminologija, „ki je lastna temu pravu, in avtonomni pojmi“).
- 26 S tega vidika bi bilo mogoče trditi, da Direktiva – če se razlaga tudi ob upoštevanju načel iz Pogodbe na področju konkurence in svobode ustanavljanja – nacionalnemu zakonodajalcu ne dopušča, da bi predpisal „en sam način“ sporočanja informacij (to je predložitev lastne izjave, pri čemer podpisnik kazensko odgovarja za lažne izjave) ter tako izključil druge oblike preverjanja in spremljanja, ki so tehnološko bolj inovativne in napredne, ki v manjši meri omejujejo konkurenco na ozemlju Unije in so enako učinkovite, obenem pa so enostavnejše in za podjetja pomenijo manjše breme.
- 27 Consiglio di Stato (državni svet) ugotavlja, da je to vprašanje upošteveno, saj bo moral, če bo Sodišče odločilo, da člen 7 Direktive 2012/18/EU nasprotuje (ali da ne nasprotuje) nacionalni zakonodaji, ki določa en sam način sporočanja informacij, presoditi, ali bi moral italijanski upravni organ tožeči stranki omogočiti, da informacije sporoča na različne načine, in na podlagi tega ugotoviti zakonitost oziroma nezakonitost izpodbijane odločbe, s katero je bil tožeči stranki izrečen opomin.
- 28 Predložitveno sodišče prav tako izraža upanje, da bo Sodišče, čeprav zgolj posredno, odločilo o problematiki, ki je že bila predmet prvih dveh vprašanj za predhodno odločanje, postavljenih v zadevi C-144/22, in sicer o naravi predloga za sprejetje predhodne odločbe in posebnostih italijanske nacionalne zakonodaje o civilni odgovornosti sodnikov zaradi opustitve obvezne vložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe (člen 2(3-*bis*) legge n. 117 del 1988 (zakon št. 117 iz leta 1988)).
- 29 To sodišče ob upoštevanju, prvič, tehničnih usmeritev, ki jih je Sodišče podalo v zvezi s prvim vprašanjem, in, drugič, odločitve glede očitne nedopustnosti

drugega vprašanja meni, da mora razlagalno načelo v zvezi z navedeno problematiko opredeliti po lastni presoji, rešitev pa poiskati v virih prava Unije in preudarkih, ki so bili že predstavljeni v sodni praksi Sodišča (zlasti v sodbi *Consorzio Italian Management*, C-561/19) in Evropskega sodišča za človekove pravice ter v okviru primerjave z drugimi vrhovnimi upravnimi sodišči evropskih držav, opravljene med uradnim zasedanjem *Association of the Councils of State and Supreme Administrative Jurisdictions (A.C.A.)* (združenje državnih svetov in vrhovnega upravnega sodstva Evropske unije), ki je potekalo oktobra 2023 na Švedskem.

- 30 Predložitveno sodišče na eni strani opozarja, da so italijanska sodišča pomembno prispevala k vseevropskemu dialogu med Sodiščem in evropskimi sodišči, tudi prek instrumenta predloga za sprejetje predhodne odločbe.
- 31 Na drugi strani pa poudarja, da to, da italijanska sodišča, zlasti *Consiglio di Stato* (državni svet), v primerjavi z vrhovnimi (upravnimi) sodišči drugih držav članic vložijo precej večje število predlogov za sprejetje predhodne odločbe, kaže na nevarnost, da sodišča ta instrument uporabljajo v smislu „samoobrambe“ in povsem samodejno, tudi v primerih, v katerih nacionalna zakonodaja, ki jo je treba uporabiti v konkretni zadevi, v skladu z načeli *acte clair* ne vzbuja dvomov o združljivosti z zakonodajo Unije. To naj bi bilo posledica dejstva, da bi lahko navedena italijanska zakonodaja o odgovornosti sodnikov vplivala na ravnanje nacionalnega sodišča in ga k postavitvi vprašanj za predhodno odločanje, za katera bi se pozneje izkazalo, da so očitno nedopustna, spodbudila zgolj zato, ker nekatere stranke v postopku navajajo, da bi lahko v primeru opustitve obveznosti vložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe vložile tožbo za ugotovitev odgovornosti (glej sodbo z dne 12. decembra 2023 v zadevi C-407/23).
- 32 Predložitveno sodišče meni, da je Sodišče v sodbi *Consorzio Italian Management*, C-561/19 (zlasti v točkah 50 in 51 ter od 53 do 55), pojasnilo, da obstoj predloga za „obvezno“ vložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe ne privede do nastanka „samodejne obveznosti vložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe“, ki jo mora nacionalno sodišče izpolniti *tout court*, ampak do „obveznosti, da odloči o predlogu za vložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe in obrazloži“ okoliščine, ki tako vložitev izključujejo, pri tem pa upošteva ustaljeno sodno prakso, ki se je na evropski ravni izoblikovala v zvezi z *acte clair*, *acte éclairé* in upoštevnostjo vprašanja, ki so ga stranke predložile v predhodno odločanje.
- 33 Te ugotovitve naj bi potrjevala tudi načela, ki jih je izoblikovalo Evropsko sodišče za človekove pravice (sodba z dne 20. septembra 2011, 3989/07 in 38353/07, *Ullens de Shooten in Rezabek proti Belgiji*; sodba z dne 10. aprila 2012, 4832/04, *Vergauwen in drugi proti Belgiji*, točke od 87 do 106 in zlasti točke od 89 do 91 obrazložitve). Natančneje, Evropsko sodišče za človekove pravice je v zadnjem navedeni sodbi ugotovilo, da navedba razlogov za opustitev obveznosti vložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe zadostuje za to, da se prepreči kršitev člena 6(1) Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic.

- 34 Če torej v zvezi z opustitvijo obveznosti vložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe obstaja izrecna obrazložitev nacionalnega sodišča, ne more nastati odškodninska in/ali disciplinska odgovornost sodnika, saj bi v nasprotnem primeru prišlo do poseganja v neodvisnost sodstva.
- 35 Nazadnje, v skladu z opravljeno analizo bi bilo treba pri ugotavljanju morebitne odgovornosti sodnika zaradi opustitve obveznosti vložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe Sodišču upoštevati zgolj to, ali je bila v okviru odločbe o nevložitvi takega predloga izpolnjena obveznost obrazložitve.

DELOVNI DOKUMENT